

Гле! Потписао сам петицију!

Пише: Павле Ћосић
уторак, 26 јануар 2010 00:07

Свакако сте чули за петицију групе интелектуалаца за расписивање референдума против уласка у НАТО. Чуо сам и ја, прочитао сам у неким новинама и прво што ми је пало на памет било је:

1. Зашто тек сад?

2. Зашто само двеста људи?

3. Како то да за ову петицију нисам чуо и зашто није понуђена на потписивање на јавним местима да може свако да је потпише? Можда би могао да се састави довољан број потписа да се законски заиста распише референдум...

Али добро, помислио сам, са идејом се слажем. Ко би разуман желео да уђе у једини војни савез који тренутно постоји на свету (фактички, не рачунам неке који вероватно постоје у Африци)? Нарочито ако је реч о војном савезу који нас је бесомучно бомбардовао пуних 78 дана пре свега десетак година с намером да нам одузме парче територије... А и дан-данас ратује по белом свету са врло сумњивим разлозима против неупоредиво слабијих противника. Смисао постојања таквог савеза видео бих једино у случају инвазије ванземаљаца. Кад би се то десило, први бих организовао петицију за улазак Србије у НАТО. Овако не видим од кога тај савез треба да нас брани осим од самог себе. Зашто бисмо ми били део тог зла?

У том смислу сам интуитивно подржао ту петицију, али су ми и даље кроз главу провејавала она три питања, нарочито након реакције власти у стилу „Шта ови трабуњају? Какав НАТО?“, а истовремено наш министар одбране скоро свакодневно смишља понеки аргумент зашто би нам у НАТО било лепше и удобније.

А онда је пре неколико дана у *Политици* изашао непотписан оглас са текстом петиције и свим потписницима.

Политику сам престао да купујем откако је преузео Бујке, али неки моји пријатељи нису. Тако сам од једне

Гле! Потписао сам петицију!

Пише: Павле Ћосић
уторак, 26 јануар 2010 00:07

пријатељице сазнао да се на списку потписника те петиције о којој не знам ништа налазим и ја!

– Немогуће! Па ја сам за то сазнао из новина – правдам се.

Онда седнем за компјутер и на интернету видим, на неком форуму, списак, стварно, и ја сам ту. Пише: Павле Ћосић, књижевник. То сам несумњиво ја, без обзира на то што сам више лингвиста него књижевник, али добро.

Зона сумрака! Покушавам да се сетим да нисам заиста то потписао, али немогуће да сам толико погубљен јер сам садржај петиције који сам онда кад се појавио у новинама прочитао сасвим сигурно први пут. Нисам толико излапео. Пошаљем одмах мејл на неколико адреса познаника и пријатеља чија сам имена видео на том списку да их питам имају ли идеју откуд ја тамо. Нико нема појма. Једино што умеју да ми кажу је да су и они мало изненађени јер су то потписали релативно давно, пре 3-4 месеца, и да иза свега вероватно стоји ДСС и чуде се откуд да је то објављено тек сад. Као и ја, и они се питају зашто тако мали број потписа. Чак и на том интернет-форуму на који сам наишао сви постављају то исто питање: Зашто тако мало људи и по којем су критеријуму бирани? Све је збрда-здола, не види се ни ко пије ни ко плаћа (узгред, примећујем да су неким мојим пријатељима чак доделили и погрешне титуле и звања), а кад се већ ради о тако малом броју људи, морам признати (без обзира на то што бих свакако потписао ту петицију да ми је неко понудио и рекао да се ради о „широком фронту“), мало ми је непријатно у каквом сам се друштву нашао. Има ту десетак људи с којима не бих ни кафу попио. Немам ништа против што су они ту, али кад нас је већ тако мало, а ја ту, чини се, упао као нека резерва из другог тима, онда се у том тиму осећам мало нелагодно.

И онда се напослетку сетим да ми је један пријатељ, чије ми је име промакло на списку, пре око пет месеци заиста био најавио да се потписује нека петиција против уласка у НАТО. Био сам му тражио да видим какав је текст. Пристојно написано, али мало рогобатно, те из осећаја да се ради о нечем озбиљном, у заједничком интересу, као стручњак мало преправим и тако преправљену верзију му пошаљем назад и пожелим им свима срећу, ни не питајући ко су то „они“. Успут напоменем да кад дође време за потписивање, да ме позову. Једино што ту није јасно је што тај текст нема скоро никакве везе с оним који сам прочитао у новинама, али пошто сам боље размислио – то је сасвим нормално јер после толико времена толико се ствари изменило да је и текст морао сасвим да се мења. Позовем тог другара и он ми потврди да је то то и крене да ми се бог-зна-како извињава јер је он тим неким људима (а то је неки круг глумаца, филмских и позоришних радника) изричито нагласио да сам ја само заинтересован за ту причу, али да ме свакако позову

Гле! Потписао сам петицију!

Пише: Павле Ћосић
уторак, 26 јануар 2010 00:07

кад се буде потписивало.

Није он крив, али невоља је што се у тој гунгули не може ни утврдити ко је крив. Толико пропустила око тако озбиљне ствари читаву причу унеозбиљују до бесмисла. Додатно ме изнервирао тај непотписани оглас у *Политици*. Па то је обична пропаганда, економско-пропагандни програм... Хоће ли ико здраве памети ово озбиљно схватити? Наравно да неће. Напротив, ова петиција као да је директно наручена из штаба СПО или Г 17 плус (то су једине странке за које знам да официјелно подржавају улазак Србије у НАТО, не рачунајући ЛДП). Начин и све што је везано за ту петицију до те мере је компромитовало само себе да је практично ономогућило масовно потписивање петиције за расписивање референдума, као што је био случај у Хрватској. Истина, тамо нису успели да сакупе довољан број потписа, тако да су се Хрвати само једног дана пробудили у НАТО а да их нико ништа није питао. Међутим, у Србији ствари стоје битно другачије и врапцима на грани је јасно да би се неопходан број потписа могао скупити без нарочите муке и да би ту петицију потписали и многи чланови ДС-а, па чак и СПО и Г 17 плус. Можда и понеки разумнији елдепеовац. Није то ни битно, већина становништва у Србији није ни у једној странци, а још већа већина, показују сва испитивања јавног мњења, јесте против уласка Србије у НАТО.

И шта сад? Шта смо постигли оваквом петицијом осим што смо сазнали да су Коштуница и Кустурица против уласка Србије у НАТО? Има ли неко да то није знао? А и за Коштуницу се морамо запитати колико је искрен у томе, јер био је и он председник Владе. Зашто за свог мандата није предложио расписивање тог референдума? Шта, није било потребе? Није знао да ће једног дана отићи с власти?

У сваком случају, срећна је околност што смо се одавно уверили да људи овде страховито брзо заборављају и много крупније догађаје, тако да ће ова авантура срећом бити врло брзо заборављена, па остаје нада да се у не тако далекој будућности учини нешто озбиљније, промишљеније и искреније.